

Ὅτι ζητοῦμεν—διὰ νὰ τελειώσωμεν—εἶνε ἐν ὥρᾳ μὲν εἰρήνης νὰ φυλάττωμεν τὴν ἐθνολογικὴν μας ὑπόστασιν ἐν ταῖς χώραις, δι' ἃς τοσοῦτοι μνηστῆρες ἐρωτολογοῦσιν· ἐν ὥρᾳ δὲ πολέμου νὰ καταλάβωμεν αὐτάς. Εἰς τὴν τελευταίαν περίστασιν θὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ ἡ ἀνευ συμμάχων· ἂν ἐνεργήσωμεν μόνοι, βεβαίως δὲν θὰ ἔχωμεν μαζὺ μας καὶ τὸν κ. Βυζάντιον τῆς «Νέας Ἡμέρας», ὅστις θὰ μᾶς ὑπολάβῃ ὡς στίφη παραφρόνων· ἂν ἐνεργήσωμεν μετὰ συμμάχων, βεβαίως σύμμαχοι δὲν θὰ ᾔνε ἐκεῖνοι, οὗς μᾶς προτείνει μεσιτικῶ τῷ τρόπῳ ἡ «Νέα Ἡμέρα». Εἰς πᾶσαν συμμάχον θὰ καταθέσωμεν τὴν συμβολὴν μας, ἀλλ' ἡ συμβολὴ αὕτη δὲν θὰ ᾔνε οὔτε ἡ ἐθνικὴ τιμὴ, οὔτε ἡ ἐθνικὴ σημαία, ὅπως φρίνεται ποθοῦσα ἡ Τεργεσταία συνάδελφος.

Καλιθέα

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» καταγγέλλει τὸν ἐκ Καλαμῶν ἀνταποκριτὴν μας ὡς ἐξυβρίσαντα σκαιῶς τοὺς Λάκωνας ἐν γένει. Ἀς μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ συνάδελφον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς μας ἐξαπατήρησεν ἁπλῶς κακίας τινος τῶν Μανιατῶν, ἐμολογουμένης καὶ ὑπο πολλῶν, ἀλλὰ δικαιολογουμένης ἐκ τῆς μακραιωνος βαρβαρότητος καὶ ἀγριότητος, ἥτις ἐπεκάθησε τὸν ἀπρόσιτον ἐκεῖνον τόπον τόσους αἰῶνας χαλεποὺς καὶ δεινοὺς, καθ' οὓς κατὰ τὸ πλεῖστον ἔσωσαν μὲν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, προσεκλήσαντο ὅμως κοινὰς ιδιότητας ὅχι ἀγαθὰς. Ὁ ἀνταποκριτὴς μας ὡμολόγησεν ὅτι οἱ Μανιαῖται ἔχουν καὶ τὰς ἀρετὰς των, τοῦτο δὲ περιέκοψε τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα», πλαστογραφήσαν ἀρνητικῶς τὸν ἀντα-

ποκριτὴν μας. Περιέκοψε δὲ καὶ τὴν ἀλγεινὴν σκέψιν του : «τίς ἐφρόντισε νὰ ἐκκολάψῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ νεωτέρου Λάκωνος ; Τὰ ὄρη του ἢ οἱ βράχιοι του ἢ ἡ φτώχεια του ἢ οἱ ἀρχηγοὶ του ; » Ὁλόκληρος φιλοσοφία καὶ φιλολακωνισμὸς κρύπτεται ἐν τῇ φράσει ταύτῃ τὴν ὁποίαν τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» εἰς τὰ εὐκόλα καὶ τὰ ταπεινὰ κυλιόμενον δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Ἰθρίζουν τοὺς Λάκωνας ὅχι οἱ ὁμιλοῦντες πρὸς αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν τῆς ἀδελφικῆς εἰλικρινείας, ἀλλ' οἱ κολακεύοντες τὰς ἀδυναμίας των καὶ οἱ τρέμοντες μήπως τὸ ἠθικὸν τοῦ λαοῦ βελτιωθῇ καὶ τότε οἱ κατεργαρεοὶ δὲν ἔχουν πέρασιν. Ὁ δὲ ἀνταποκριτὴς μας ἐκ Καλαμῶν δὲν ξεύρομεν ἂν ᾔνε Καλάμιος ἢ Μεσσήνιος, εἶνε ὅμως Ἕλληνας, καὶ τὸ ἀπέδειξαν μέχρι τοῦδε αἱ ἐπιστολαὶ του, μετὰ πόνου περὶ τῶν ἐκεῖ πραγμάτων γράφοντος, τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας ἐνθαρρύνοντος, τοὺς μὴ ἀγαθοὺς πολεμοῦντας, καὶ ἐν γένει μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν μεταρρυθμίσιν καὶ τὴν πρόοδον ἐπιδιώκοντος.

Μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἑλλήνων τῆς Βουλγαρίας συναπλήθον εἰς Θεσσαλίαν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πέριξ τῆς Τραπεζοῦντος χωρίων, μαστιζομένων καὶ αὐτῶν ὑπὸ πολλῶν κακῶν καὶ δὴ καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐκρωτισμοῦ καὶ ἐπιθυμούντων νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὰς πιεῖρας θεσσαλικῆς γαίας.

Ὁ νέος Δημήτριος Μιχαλόπουλος διακρινόμενος μεταξὺ τῆς Αἰγιαλωτίδος νεολαίας δοὺς τὰς θεωρητικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς ἐν μέσῳ τῶν συγχαρητηρίων τῶν πολλῶν του φίλων.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 486)

Ἐν τούτοις ἡ νίκη τοῦ κυρίου Δεσιμαίζ δὲν ἦτο πλήρης. Τί ἤθελε ; Νὰ ἔχῃ τὴν ὥραιαν μαρκησίαν. Ἀλλ' ἡ Κεκιλία ἦτο πρὸ πάντων τιμὴ γυνή· δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ προφυλάξῃ τὴν κηρδίαν της, ἀλλ' ἠγνόει νὰ ᾔνε σεβαστὸν καὶ νὰ σέβηται αὕτη τὸ ὄνομα ὃ ἔφερεν. Ἐγνώριζε τὰ πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον της καθήκοντα καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάρξῃ κηλὶς εἰς τὴν ἀνέπαφον διαμείνας ἀπὸ αἰώνων οἰκογενειακὴν τιμὴν. Ἐδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ ἱκεσίας, εἰς τὰ δάκρυα καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τὰς ἀπειλὰς τοῦ ἀπατεῶνος, ὅστις ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους του ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἐρριπτεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μυελὸν τοῦ ἡ θὰ ἐφόνευεν ἑαυτὸν δι' ἐγχειριδίου ἐνώπιόν της.

Ἀντέστη ἄλλ' ὅτι ὑπέφερε μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει. Ἡ Κεκιλία ἦτο δυστυχὴς, ἐκλαίεν, ἰδίως τὴν νύκτα κατὰ τὰς

μακρὰς τῆς ἀϋπνίας τῆς ὥρας, μόνον δὲ ὅτε ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν μικρὸν τῆς Παῦλον ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὀλίγῳ ἡσυχον.

Πολλὰ γυναῖκες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην—ὑπάρχουσι δὲ τοιαῦται καὶ σήμερον—συνείθιζον νὰ μεταχειρίζωνται τὸν χάρτην ὡς τὸν ἐμπιστευτικὸν τῶν μυχαιοτέρων τῆς καρδίας των.

Καὶ ἡ Κεκιλία εἶχε τὸ ἡμερολόγιόν της, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ποῖν κατακλιθῇ ἔγραφε τὰς μυχίους σκέψεις της καὶ τὸ ὅποιον ἦτο ὁ μόνος πνευματικὸς, ὁ μόνος ἐμπιστευτὴς τοῦ μυστικοῦ της, διότι τὰ πάντα κατεχώριζε, τὸν ἔρωτά της, τὰς ἀγωνίας, τοὺς σπαραγμοὺς τῆς ψυχῆς της, τὰς ὁδύνας αὐτῆς.

Ὅτε ἡμέραν τινα ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν, ὁ στρατηγὸς λαβὼν ἀνάγκην ἐγγράφου τινος, ὅπερ ἐγίνωσκεν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μαρκησίας, μετέβη χωλαίνων ἐκεῖ καὶ μάτην ἀνεζήτησεν αὐτὸ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνόμισεν ὅτι εὗρισκετο.

Ἐμελλε νὰ ἀποσυρθῇ, ὅτε ἡ χεὶρ αὐτοῦ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐστίας ἔψαυσε μικρὰν κλεῖδα, δι' ἧς ἠγνοίγοντο οἱ σύρται ἐπίπλου ἐν ᾧ ὑπῆρχον τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς Κεκιλίας ἀντικείμενα.

— Τὸ ἐγγράφον ἴσως εἶνε ἐδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ μαρκήσιος.